

MOSTOVI med ljudmi

šolsko leto 1989/90

UČENCI O.Š. KOKRŠKEGA ODREDA KRIŽE

Na križpotju

Počutim se razdvojeno, kot bi stala na križpotju. Vedno sem bila globoko v sebi prepričana, da imam lepo, brezbržno mladost. Počasi pa postajam kritična do stvari, ki se dogajajo okoli mene. Morda počasi stopam iz otroštva in se spogledujem s svetom odraslih. Bolj ko razmišljam, bolj se bojim sedanjosti.

Pobegnem nazaj v svoj čudoviti svet. Brezskrbno tekam po živahnem travniku. Trgam cvetove in jih spletam v venčke. Z njimi krasim svoj in mamičin obraz. Na konici prsta nosim prelepega metulja. Ne moremo se zediniti, kako se imenuje, zato se prerekamo, na koncu se vsi smejemo. Vsak ga kliče s svojim imenom. Kaj ni to mladost? Lepota?

Danes poslušam nekoga, ki se poteguje za mesto v predsedstvu. Prizadevamo si, da bi Slovenijo in njene gozdove, ki množično umirajo, zaščitili pred uničenjem. Kriva je

kemijska industrija pa tovarne in žirovski vrh. Kam bom peljala trgat cvetje svojega otroka? Kje bo lovil metulje? Če ne bo nikoli videl zelene doline s čistim jezerom in travnikom, kjer se pase živina, če ne bo mogel najti cvetja in loviti metuljev, kako bo vedel, kaj je lepa, brezskrbna mladost?

Se vedno sem na križpotju in zdi se mi, da budna sanjam. Postala bom arhitektka in rišem načrte za hišo. Narišam deset, dvajset skic. Oče se smeji, očita mi razkošje, ki je vidno na njih. Stebri, bazen, vse se ujema z vrtom, ki je ujet med stopnice. Odsanjam svoj bodoči dom in slišim, da mladi nimajo nobene možnosti priti do stanovanja, priti do... Komu neki bi potem koristila kot arhitekt? Učim se, čeprav ne vem, komu bom poklonila svoje znanje. Rada bi ga delila z vsemi. Rada, zares rada bi ga delila s svojo malo, lepo in svobodno domovino. In da bi domovina znala ceniti mojo zvestobo.

Se vedno pa sem samo nekje na začetku.

* * *

Kako naj začnem?

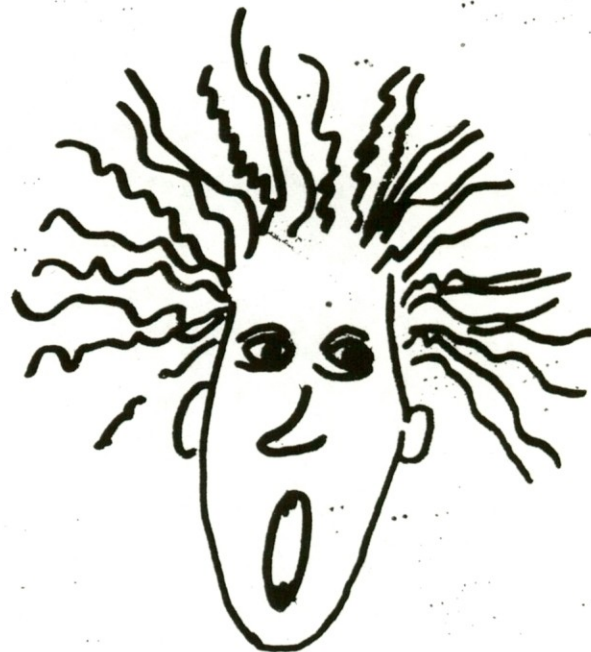
Pisati moram o sebi. To je zame najtežja naloga. Vidim svojo zunanost, svoj nos, roke, lase. Pa jaz vendar nisem samo to. Sem sreča, žalost, veselje, hrepenenje, upanje, ... Kaj vse se dogaja v meni! Kako reagiram na dogajanja okoli sebe.

Nikomur, ki bi me prosil pomoči, ne bi mogla reči ne. Pa ne zato, ker sem taka po duši, ampak zato, ker nisem prepričana vase.

Pogosto težko najdem pot do človeka, težko mi je reči: "Naj ti pomagam, rabiš pomoč?" Rada bi to rekla, a ne morem in ne morem. Zakaj? Kdo me ovira?

Rada imam pravico. Za pravico bi se borila za kogarkoli. Boli me, če grdi raček nima prijateljev. Zgražam se, če si kdo jemlje več pravic, kot je prav.

Zdi se mi, da o sebi nič ne vem. Rabim življenjske preizkušnje, da se naučim sebi in drugim biti pravi prijatelj.

* * *

Dnevi se sipljejo kot moka skozi sito. Vsak drobec te moke je dan. Ti drobci se nabirajo v večji in večji kup, moke v naši vreči pa je z vsakim trenutkom manj.

Vsak dan posebej doživljamo, čutimo, si ga razlagamo. Čez nekaj časa posamezen dan pozabimo, a strnemo ga v neko obdobje. To obdobje vtisnemo v nepozaben spomin.

V naš spomin se danes tiska šolanje, mladost, prijateljstvo, razposajeno življenje. Lepo nam je. Živimo pravzaprav v naročju staršev, a v nas se plazi nova misel. Misel, da je to starševsko naročje pravzaprav postaja, na kateri čakamo vlak, da nas odpelje v pravo, velikokrat neprijetno življenje. Ta vlak bo k nekaterim prispel prej, k nekaterim kasneje. Jaz upam, da bo imel moj vlak zamudo. Nikoli ne bi rada zapustila svoje družine, svojega doma. Prav tako bi vedno rada ostala taka, kakršna sem sedaj, nočem odrasti. Odrasli imajo preveč skrbi, dela. Odrasli so preveliki in preresni.

Mlinsko kolo, ki melje dni, delce moke, melje neprestano. Ko napolni eno vrečo z moko, se presiplje zadnji dan, začne polniti drugo, novo vrečo.

Ana Muzik, 7.a

* * *

"Kdo si? Suha ženska z bledim obrazom. Kdo si? Zakaj me spremljaš povsod, že od mojega rojstva? Ne prenesem te! Izgini, izgini!" Toda ona se ne zmeni za moje, do dna srca boleče krike, strmi vame s črnimi očmi. Strmi, kot da bi mi hotela ukrasti mojo mlado dušo, moje mlado, komaj začeto življenje. Kdo si, kaj delaš? "Smrt je moj poklic. Sem iskalka izgubljenih duš," mi vrže v obraz. "Zdaj sem prišla pote." Z obrazom, trdim kot skala, gleda vame in zamahuje s koso. "Jutri zvečer se vidiva," reče in njen smeh, njene besede mi vseskozi odzvanjajo v glavi. Smrt? Nanjo še nisem pripravljena.

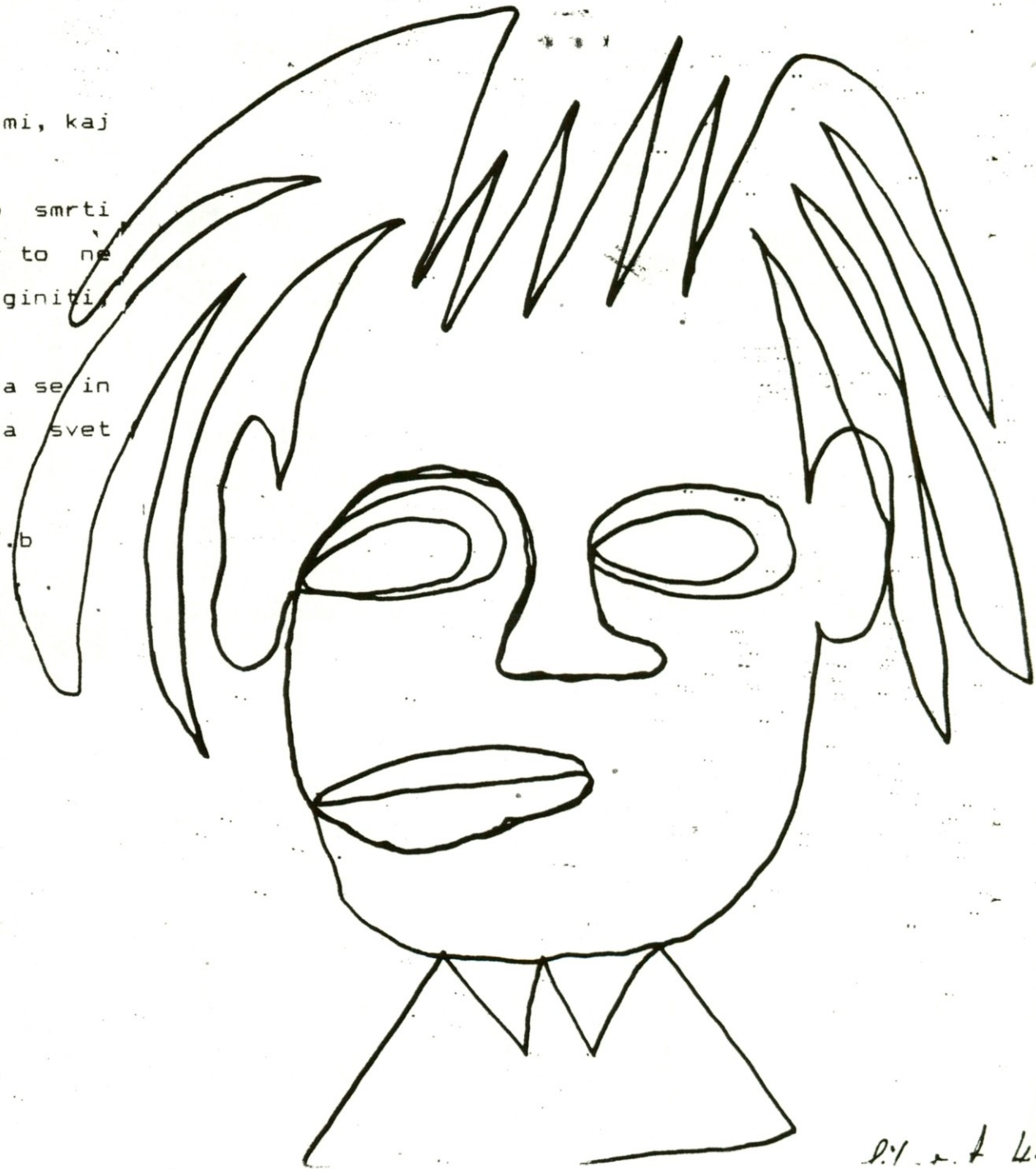
"Veter, pesek in zvezde, povejte mi, je to res? Je res, da vas jutri ne bom več

videla? Voda, skale, rože, povejte mi, kaj sem naredila narobe?"

Zakaj ravno jaz? Zakaj? Ob smrti vsakega človeka me je manj, vendar to ne pomeni, da moram tudi jaz izginiti, izpuhteti v zrak.

Zvečer je prišla pome. Oženili sva se in odplavali v meglo, kjer se začneja svet brez skrbi, da bo pote prišla smrt.

Maja Kunšič, 7.b

P.1. r. A. K. b.

Čaša tvoja je življenje tvoje

Rodil si se kot majhno, nebogljeno dete. V tvojem življenju so se nabirala dobra in slaba dejanja. Ljudje so si tvoja slaba dejanja bolj zapomnili kot dobra. Ljudje niso pravični. Podležajo masi in nasedajo govoricam. Res, svet ni najbolj pravičen, najbolj pravična je smrt. Vsakogar vzame, pa če jo prosi ali ne - od berača do kralja.

Zelo težko je postati dober človek. Na življenjski poti je mnogo ovir. Nekatere ti nastavijo drugi, v mnoge se zapleteš sam. S svojim vedenjem, odločanjem, delom kažeš odraz svoje notranjosti. S svojim izdelkom pokažeš odnos do dela, do predmeta. S svojim življenjem dokazuješ, kaj si.

Ko takole razmišljam o življenju, o človeku in o vsem, kar je z njim povezano, se mi zazdi, da je življenje človeka kot

velika čaša. Vanjo vlivaš vse svoje misli, vse svoje znanje. Polniš jo tudi s svojim znanjem, s svojim delom, s svojimi dobrimi in slabimi lastnostmi. Iz nje črpaš moč za vsakdanje življenje in ko ga zapustiš, v njej ostane oborina, ki spominja nate.

Klemen Nučič, 7.b

* * *

Razmišljal sem o pesmi Antona Aškercu in o verzu: "V delih svojih sam boš živel večno..." Zaželel sem si, da bi tudi jaz v svojo čašo vlival dobra dejanja.

Razmišljal sem, kaj bi naredil, da bi se me večno spominjali prijatelji pa tudi vsi drugi ljudje na svetu. Lahko bi iznašel zdravilo proti aidsu ali raku. Znan bi bil po celem svetu, po vseh šolah bi se otroci učili o meni. Povsod bi se govorilo o mojem izumu. Nič več ne bi ljudje umirali. Vsak, ki bi, zapisan smrti, ozdravel, bi se me s hvaležnostjo spominjal.

Lahko bi bil znanstvenik, kot je bil Einstein. Izumljal bi raznovrstne reči, ki ne bi onesnaževale in zastrupljale okolja, ki bi bile samo v korist ljudem, ne za to, da bi povzročale smrt in razdejanje v naravi.

To so bile velike, skorajda prevelike misli. Če bi bil skromen, bi se zadovoljil s čašico, toda ta naj bi bila napolnjena z zlahtno vsebino. Da bi le kak prijatelj ali znanec dejal: "Ta je bil dober človek."

... Ta utegne biti čaša prava ...

Kot je dejal pesnik.

Marko Južnič, 7.b

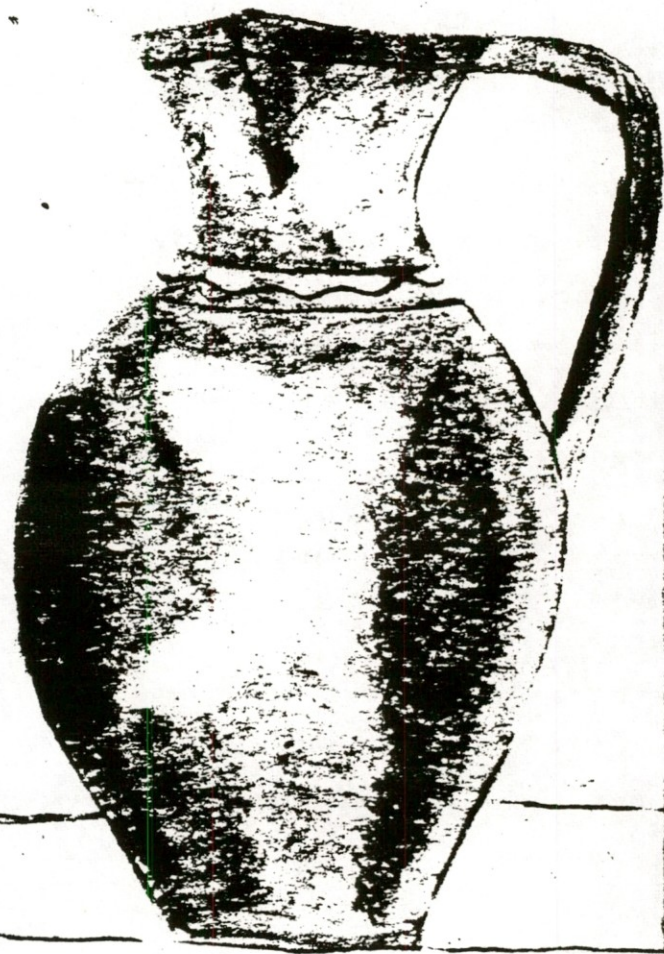
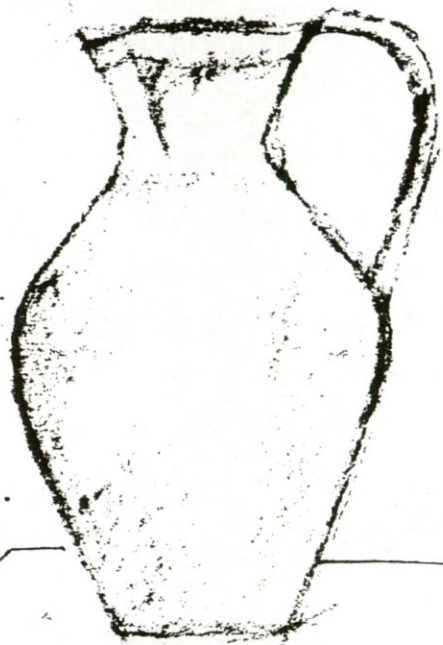
* * *

Mráz je. Zunaj je - 14 stopinj. Vsi se zavijamo v debele plašče, jakne... Toda Tomo pridrvi na oder z odpeto srajco in kaže, da mu je močno vroče, kajti grejejo ga dobre misli, vedno je nabit z energijo, vedno pripravljen pomagati- tak, kot nam je

všeč. Spoznal je, da je življenje dar, ki ga je treba prijeti in okusiti. Pred osmimi leti so mu zdravniki postavili smrtno diagnozo - ciroza jeter zaradi zlatenice, ki jo je "staknil" na enem od potovanj po Afriki. Toda on se je z voljo do življenja prepričal, da se ima rad, da hoče živeti in uspelo mu je. Namesto na mrtvaško posteljo se je podal s kolesom okoli sveta. Pot se je začela v Naklem, preko Turčije in po vseh večjih kontinentih, končala pa se je v Avstraliji. Vso pot je iskal ljubezen in jo našel na koncu, v daljni Avstraliji. Po njegovem je življenje brez ljubezni prazno. Ko je prispel v Afriko, se je družil z domorodci, s plemenom Nubij. Kmalu je že plesal z njimi okoli ognja in kadil pipo miru. Kljub sreči, ki jo je našel v Avstraliji, ga je vleklo domov ...

V njegovi čaši življenja prekipeva ... Sprašujem se, ali bo moja čaša vsaj do polovice tako polna, kot je Tomova ?

Maja Kunšič, 7.b

Vse naše ljubezni

že v 5. razredu:

Fanta sem spoznala na taborjenju. Ko je delal kurirja, sem mu nesla piškote. Videla sem ga z neko punco, ko sta se držala za roke. Bilo mi je zelo žal. Rekla sem si, da je on starejši od mene in da je še veliko življenja pred menoj.

* * *

Ljubezen je nekaj najlepšega na svetu. Jaz sem imel punco, ampak ne vem, če me je imela ona. Njenega imena ne bom povedal!

Nekega dne sem videl fanta in deklico, ko sta se držala za roke. Seveda tega midva nisva delala. V vrtcu sva hodila skupaj. Bila sva v isti sobi, v mucku.

* * *

Zaljubljen sem že eno leto. Punco imam z druge šole. Je lepa. Povabil sem jo tudi na pizzo. Pohvalila me je, bil sem zelo vesel.

* * *

Zaljubil sem se na začetku petega razreda. Vsak dan, ko grem v šolo, jo vidim in jo zaljubljeno gledam. Ko se po travniku skrivamo, se skrijem tam, kjer se ona. Če jo vidim, je ne pofočkam, ampak grem kar naprej. Taka je moja ljubezen.

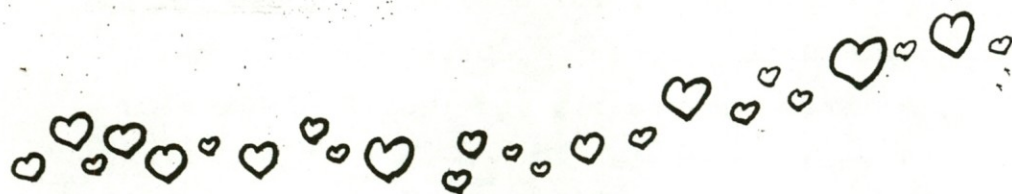
* * *

Moj dedek mi zmeraj pravi, da naj se ne igram s puncami, ker me lahko zapeljejo. Potem sem sklenil, da ga bom ubogal, ampak zaljubljen sem pa še vedno.

* * *

Pomlad je čas ljubezni. Sedaj smo v razredu že skoraj vsi zaljubljeni.

* * *

* * *

Ze nekaj časa sem zaljubljena v fanta, ki je moje starosti in malo večji od mene. Večkrat, ko ga vidim, me začne izzivati in zato mislim, da je tudi on zaljubljen vame. Zelo velikokrat se pogovarja z drugo deklico in zato sem ljubosumna nanjo.

* * *

Spoznala sva se v Kranju. Njegova začetna črka je B. Zelo je star, saj ima 17 let. Ni primeren zame, a vendar je lušten. Pred njim sem imela nešteto drugih fantov.

* * *

Ljubezen je eden najpomembnejših pojavov na svetu. Brez ljubezni ne bi bilo življenja.

* * *

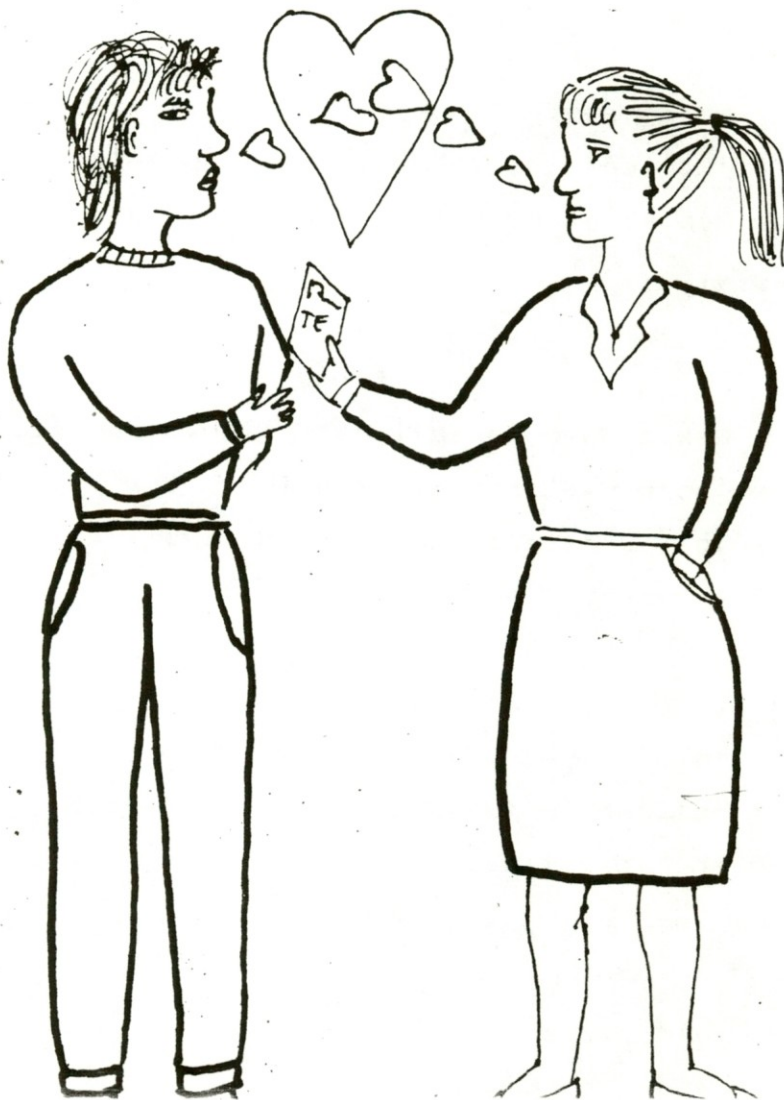
Moja sestrična je v sedmem razredu. Zaljubljena je, kakor bi bila odrasla. Meni se še sanja ne o tem. Velika zgodba me še čaka.

* * *

Nekoč sem spoznal neko ljubko deklico. Je moje velikosti in hodi v 6. razred. Vanjo je zaljubljen tudi M. V. Zato sem zelo jezen.

* * *

Ze en mesec sem zaljubljena. Moj fant je simpatičen in mi je zelo všeč. Rada bi se mu bolj približala.

* * *

Lepo je biti zaljubljen. Še lepše je, če kdo ljubi tebe. Ljubezen je občutek, v katerem se zrcalijo vse lepe in dobre reči. Imenuje se sreča.

Večkrat se sprašujem, ali res ljubim tako, kot bi morala? Ali je moja ljubezen resnična? Na ta vprašanja še nisem našla odgovorov, zato iščem in iščem.

Pravijo, da prva ljubezen nikoli ne mine. Če je to res, potem še nikoli nisem bila resno zaljubljena. Obe ljubezni sem zlahka pozabila in sedaj sem se zaljubila znova. Želim si, da bi se ta ljubezen uresničila in trajala večno. V srcu se mi poraja sum, da on mene nikoli ne bo ljubil. Zvečer večkrat premišljujem o naju, o najinih bežnih srečanjih. Ves čas se mi pred očmi prikazuje njegova podoba, podoba fanta, ki sem ga prvič videla v avtobusu. Nепrestano mislim nanj. Rjavooki temnolasec pa je zaljubljen v karate in zanj ne obstaja pomembnejša stvar na svetu. To me neznansko boli. Temu sem tudi sama kriva,

ker ne vem, kako naj se mu približam. Vsakič, ko ga srečam, mi zmanjka poguma, zato stojim nekaj korakov od njega in ga občudujem. Čeprav me prijateljica vzpodbuja in mi vliva pogum, stojim tam kot otrpla. Počasi spoznavam, da iz te ljubezni ne bo nič. Sem pač plašno dekle in to moram plačati. V srcu pa mi bo ostal pogled, ki pove vse. Karate je pač njegova ljubezen in tu ne morem nič.

Morda pa je ljubezen le roža, ki zacveti, ovane in usahne.

Tina Jerkič, 7.a

* * *

Sem 14-letno dekle. Sem močne postave, moj obraz je okrogel in tudi vsa moja podoba ni vredna občudovanja v primerjavi z drugimi. Nišem posebno priljubljena. Ali pa se mi to le dozdeva. Všeč mi je bilo že veliko fantov, pa se nikoli niso zanimali zame.

Se fanta, s katerim hodim, bom zapustila. Vanj je zaljubljeno drugo dekle.

Meni pa se dozdeva, da me nikoli ni imel rad, čeprav so mi nekatere sošolke govorile, kako zelo je zacapan vame.

Moja čustva do njega so se spremenila. Včasih sem ga tudi v sanjah ljubila in ga v šoli gledala zelo milo, ljubeče. Ko pa sem zvedela, kaj se med nama dogaja, se je vse spremenilo. Ko začutim njegov pogled, se molče obrnem stran. Tudi on se me izogiba. Mislim, da bi bilo celo boljše, da z njim ne bi nikoli hodila. Vem pa tudi to, da jaz nisem rojena pod tisto zvezdo, ki prinaša srečo v ljubezni, življenju in ne vem še v čem.

A vseeno upam, da je še čas za tistega, ki bo mojo ljubezen vzel resno in se ne bo igral z njo.

Med ljudmi

Odnosi med ljudmi so po mojem mnenju podobni daljici, ki je na eni strani omejena s plusom, na drugi pa z minusom. Zaradi tistega, kar je blizu plusa, je življenje lepo, minus pa predstavlja sovraštvo, hinavstvo in nevoščljivost. Zaradi sovraštva in pohlepa se ljudje vojskujejo in ubijajo. Čisto blizu plusa je prijateljstvo. Zanj se moramo potruditi. Ne smemo samo zahtevati, da so nam ljudje vsak trenutek na voljo in nam pomagajo, ampak moramo tudi sami kaj narediti.

V življenju se moramo truditi, da smo čim bliže plusu, čeprav to ni vedno lahko. Dogajajo se nam tudi krivice in potem v jezi storimo kaj takega, kar pozneje obžalujemo. Mislím, da so odnosi med ljudmi kar zapletena stvar, ki se je ne moreš naučiti kot računanja.

Spela Žepič, 7.b

* * *

Ko sem bil še mlajši, kot zdaj, mi je Kurent podaril čarobno harmoniko. Do sedaj je še nisem uporabljal, saj ni bilo potrebno. V teh časih pa sem spoznal, da svet potrebuje zabavo.

Vse je tiho, le kaplje dežja škreblijo. S svoje harmonike sem pobrisal debeloplast prahu in ob tem premišljeval, kaj naj zaigram. Dež je vse bolj padal in s tem se mi je svet zdel vse bolj mrk in pust. Harmoniko sem si oprtal na ramena. Ko sem začel igrati, je nehalo deževati posijalo je sonce, oblaki so izginili. Vsi ljudje so postali veseli, prijazni. Nič več ni bilo pozdrava tja v en dan. Vsi pozdravi dobro jutro, dober dan, dober večer so bili rečeni z občutkom in s pogledom v oči. Stari, bolni ljudje so ozdraveli, nič več ni bilo krvavega nasilja in vojn, nič več prepиров, narkomanije, slabe volje.

S tem sem vsaj malo osrečil ta naš svet.

Igor Mali, 5.b

* * *

Vsak dan beremo v časopisih in poslušamo po radiu, kako se odnosi med ljudmi krhajo. Včasih je bil naš cilj, da bi bili vsi narodi enakopravni. Načrt pa se ni uresničil, saj hoče vsakdo največ in najboljše zase, kako pa živijo drugi, ga ne zanima.

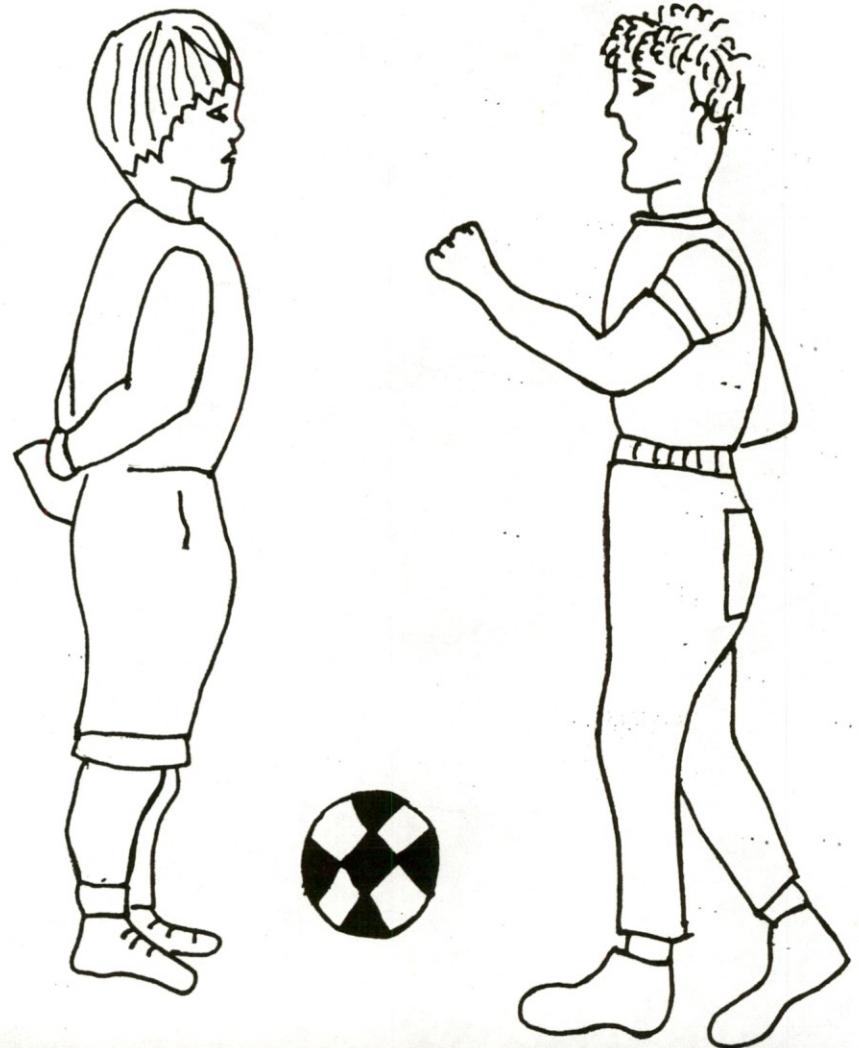
Slovenci smo kot drevo, katerega veje ne tvorijo krošnje. Radi potujemo in si tam, kjer so za življenje boljši pogoji, postavimo nov dom. Tako se tudi veliko ljudi iz južnega dela Jugoslavije poda s trebuhom za kruhom za boljši jutri.

Tudi v moji vasi živi več ljudi, ki po rodu niso Slovenci. Sprva je njihov prihod povzročil nejevoljo med domačini, a se jih kmalu privadili.

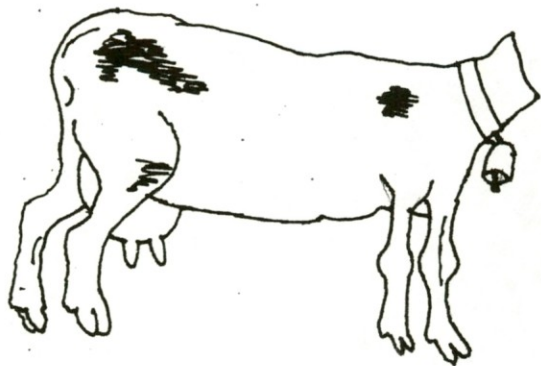
Nekega dne so nam v šoli sporočili, da bomo dobili sošolca. Tudi on ni bil Slovenec. Prve ure so bile za nas in zanj mučne. Kmalu smo se spoznali bolje in smo postali nerazdružljivi prijatelji, zato ker je bil on dober z nami in mi z njim.

Upam, da se med nami ne počuti izpostavljenega, saj nam je kot brat. Želim, da bi vedno našli humano pot, namesto zaničevanja in preziranja.

Tina Jerkič, 7. a

V risbah se skrivajo
slovenski reki.
Poišči njihov pomen.

Radi imamo:

- očka in mamica,
- hojo po gozdu,
- lepe igrače,
- domače živali,
- zanimivo pravljičar
- in vožnja s kolesom.

Veseli se:

- plavanja v morju,
- toplega sonca,
- praznovanj in daril,
- risank
- in pikse v soli ka malico.

Ne maramo:

- pospravljati sobe,
- pisati slovenske naloge,
- brati dolgočasne knjige,
- zgodaj oditi v posteljo
- in zjutraj zgodaj vstati.

Učenci prvih in drugih razredov

* * *

Da ne boste mislili, da se deklice ne tepemo. No, vsaj jaz se hitro stepem, najraje z bratom. Če je pretep manjši, vse kar sama urediva. Če pa sva bolj trmasta, da nobeden noče odnehati, je pa mami za sodnika. Samo ona nikogar ne ščiti. Eden drugemu se morava opravičiti ali pa morava opraviti kakšno hišno delo. Mami pravi, da sva kot pes in mačka. Od staršev vedno dobiva lepe nasvete, kako se morava obnašati na cesti ali kje drugje.

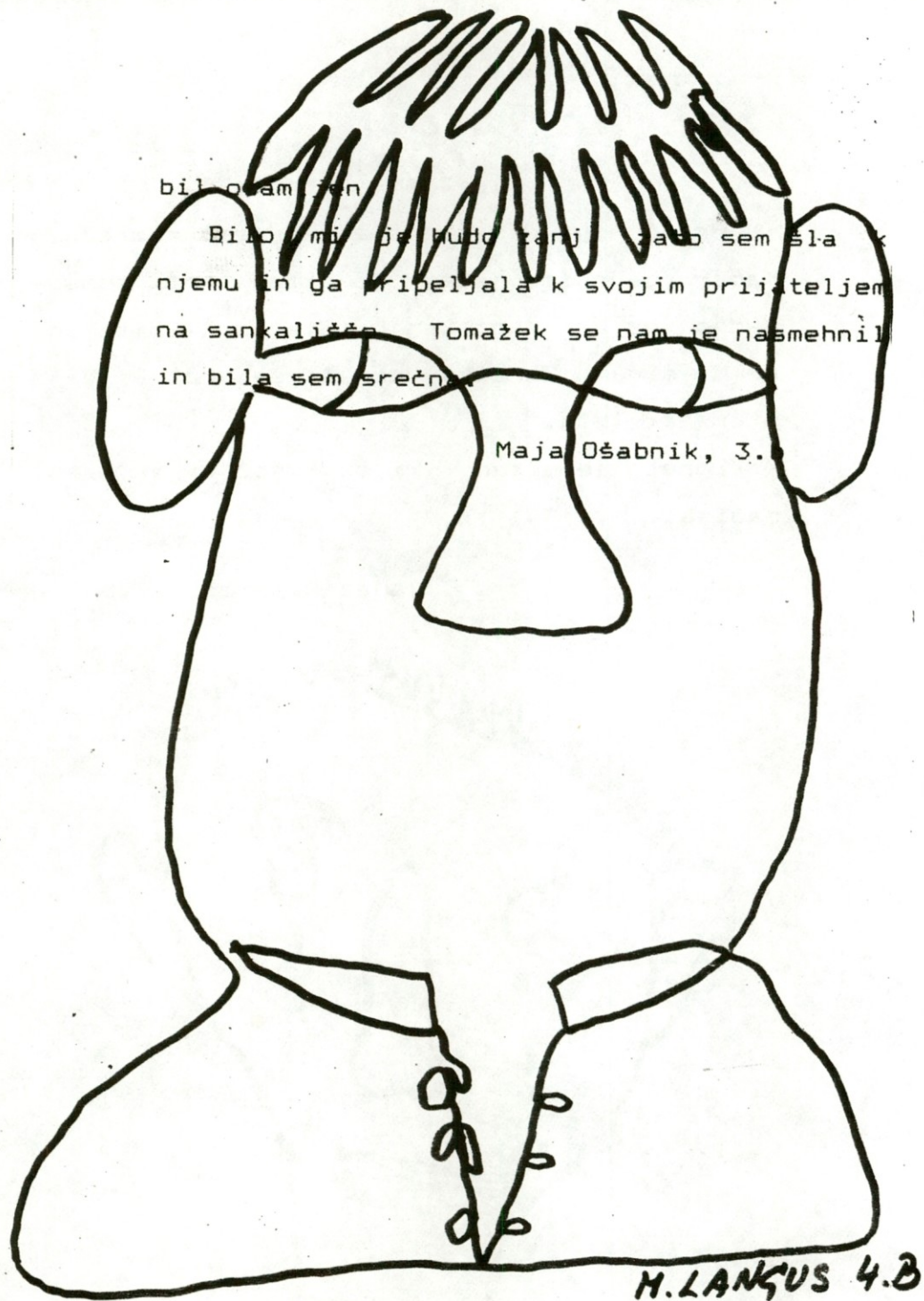
Ko sem hodila še v malo šolo, se spomnim, da sva šli skupaj na avtobus. Nikogar nisem pozdravila. Mami me je zelo začudeno pogledala ter vprašala, zakaj ne pozdravim. Povedala mi je, da se mora glasno pozdraviti. Kmalu sva šli skupaj na avtobus in jaz spet nič. Ko sem prišla iz šole, me je mami zelo okregala in še po zadnjici sem jih dobila. Od takrat vedno pozdravim. Saj sploh ni težko, sploh pa pri nas na vasi, kjer se vsi poznamo.

Prijatelje pozdravim 'živjo' ali 'sas', starejše ljudi pa lepo glasno 'dober dan'. Tega pa v mestih ni mogoče, ker je toliko ljudi in kar hodijo eden mimo drugega.

Anita Štefe, 3.b

* * *

Zunaj je snežilo. Z otroki smo se zmenili, da se gremo sankat. Oblečeni smo bili v bunde, tople rokavice in volnene kape. Sankališče smo si naredili čez cesto, v bližini naših hiš. Nekaj časa smo se sankali. Naenkrat smo zagledali, da proti nam prihajajo otroci iz sosednjih blokov. S seboj so imeli sanke. Bili so veseli, ampak mi jih nismo pustili blizu našega sankališča. Začeli smo vpiti, naj odidejo stran. Najmlajši Tomažek je začel jokati. Šla sem k njemu in ga spodila. Takrat mi ni bilo nič hudo. Naslednji dan sem ga opazila, kako nas je žalostno gledal, ko smo se sankali. Zasmilil se mi je, ker je

bil o nam njen

Bilo mi je hudo žal, zato sem šla k njemu in ga pripeljala k svojim prijateljem na sankaljšču. Tomažek se nam je nasmehnil in bila sem srečna.

Maja Ošabnik, 3.b

M. LANGUS 4.B

* * *

Na morju sem spoznal prijatelja. Vsak dan sva se skupaj kopala in vozila z blazino. Nekega dne, ko sva se tako igrala, sem mu spodmaknil blazino in je padel v vodo. Hotel me je uloviti, jaz pa sem hitro splaval na kopno. Skril sem se mu za bližnji grm, ker pa me ni videl, je klical: "Skregan sem, da veš!" Tisti dan se nisva več videla, naslednji dan pa sva bila zopet prijatelja.

Luka Polajnar, 3.b

* * *

Šla sem v trgovino in prodajalka me je neprijazno vprašala: "Kaj hočeš?" Kupila sem, kar mi je mama naročila. Prodajalka mi je vrnila drobiž, a se mi ni zahvalila. Premišljevala sem, kako prijazna je prodajalka z mojo mamo.

Odpeljala sem se v Trzič in sprevodnik me je oštel, ker nisem imela pripravljenega drobiža za vozovnico. Premišljevala sem, kako težko je biti otrok, saj lahko vsakdo strese slabo voljo nate. Skoraj nikoli se

ne zgodi, da bi mi kdo od starejših rekel: "Prosim, hvala." že velikokrat pa sem opazila, da so se začeli v avtobusu ljudje zgražati, če so šolarji sedeli in niso takoj odstopili sedeža starejšemu potniku. Žalostno je, da se od nas otrok vedno pričakuje, da smo pripravljeni priskočiti na pomoč, odrasli pa se vedejo, kot da bi živeli sami na svetu.

To so samo drobne izkušnje iz mojega trinajstletnega življenja, ki pa so mi zagrenile že marsikatero uro.

Smisel življenja ni v tem, da si v vsakem položaju ali trenutku izboriš zase kar največji kos potice, ampak da s svojim vedenjem osrečuješ tudi druge. Kaj bi pomenilo prodajalki ali sprevodniku, če bi se mi prijazno nasmehnila ali pošalila z mano, tako pa ostane samo grenkoba.

Zdi se mi, da sta prijaznost in dobrotu vse redkejši med ljudmi, če pa ju doživim, je tako, kot da bi posijal topel žarek v mrzlo jutro.

Spela Žepič, 7.b.

* * *

Prvič sva se srečala v prvem razredu. Kadar ga prime jeza, je siten kot muha. Vedno me brca kot konj. Stalno klepeta in ne da miru. Skratka, obnaša se, kot bi bil star tri leta.

Zopet je siten. Ni mu všeč, kar sem napisal.

Janez Aljančič, 4.b

Pri zobozdravniku je hudo,
tam zobe ti pulijo,
vrtajo, plombirajo
in te mučijo.

* * *

Jaz zobe si bom umivala
zobozdravniku ubežala.
Kdor pa zob ne bo umil,
protezo bo dobil.

Lea Jazbec, 4.b

* * *

Oj, joj, joj,
kako boli me zob.
Takoј skočim do zdravnika,
da mi izpuli mlečni zob
in me reši vseh nadlog.

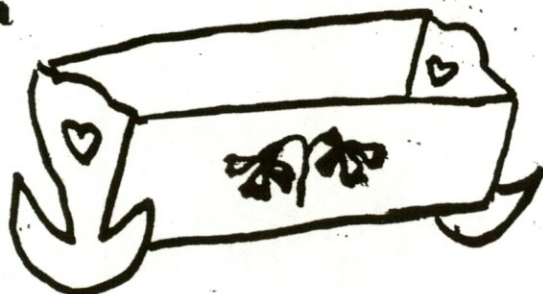
Tomaž Močnik, 4.b

* * *

Pri zobozdravniku je hudo,
tam zobe ti pulijo,
vrtajo, plombirajo
in te mučijo.

Pri nas doma

3. avgusta 1989 sem zvedel, da sem dobil sestrico. Takrat sem bil na taborjenju v Ribnem. To novico mi je prišel povedat očka. Tisti trenutek še nisem bil tako vesel, saj sem si želel bratca. Ko pa sem prišel domov, sem se zavedel, da je to moja najljubša sestrica, ki je ne zamenjam za nikogar. Eva raste, raste, postaja vedno večja. Njena najljubša stvar je hrana, saj zelo rada je sadno kašo in mleko. Kadar jo ogovorim, se mi nasmehne in začne gruliti. Mislim, da me že dobro pozna. Mala Eva je zelo popestrila tudi naše družinsko življenje.

Tjuš Aljančič, 3.c

Odkar pomnim, imam dve sestri dvojčici. Starejši sta od mene in vedno za vzor. Včasih ju opazujem, kako z lahkoto jima gre vse od rok. Česarkoli se polotita, vse jima uspe.

Že v plenicah sem vedel, katera je Maja in katera je Mateja. Maja se je vedno igrala z menoj, me tolažila, kadar sem jokal. Skratka, vedno je bila ob meni. Pravo nasprotje je bila Mateja. Čeprav ju skoraj nihče ni ločil, sem jaz dobro vedel, kdo gre proti meni. Karkoli je imela v rokah, vse mi je zmetala v glavo. Dostikrat sem poslušal mamico, kako ji je dopovedovala, da sem njen bratec in da me mora imeti rada. Ona pa je samo povabila glavo in mi ob prvi priložnosti primazala zaušničo.

Toda zrasli smo. Vsaj meni se zdi, da smo že veliki. Takih prijateljic ne bom več srečal. Zame skrbita, kot bi bili moji mami. Kadar mi je hudo, mi prvi stojita ob strani. Karkoli ju prosim, vse mi ustrezeta. Zavedam se, da sem včasih

krivičen do njiju. Saj ju imam rad, toda ljubezni jima ne znam prav pokazati.

Moja mami pravi, da smo zlati otroci in za njo bi bil največji uspeh v življenju, če bi bili mi trije vedno prijatelji. Tako nas uči in tudi jaz mislim, da ima prav. Potrudil se bom, da ji bo to uspelo.

Mitja Švegelj, 7.b

* * *

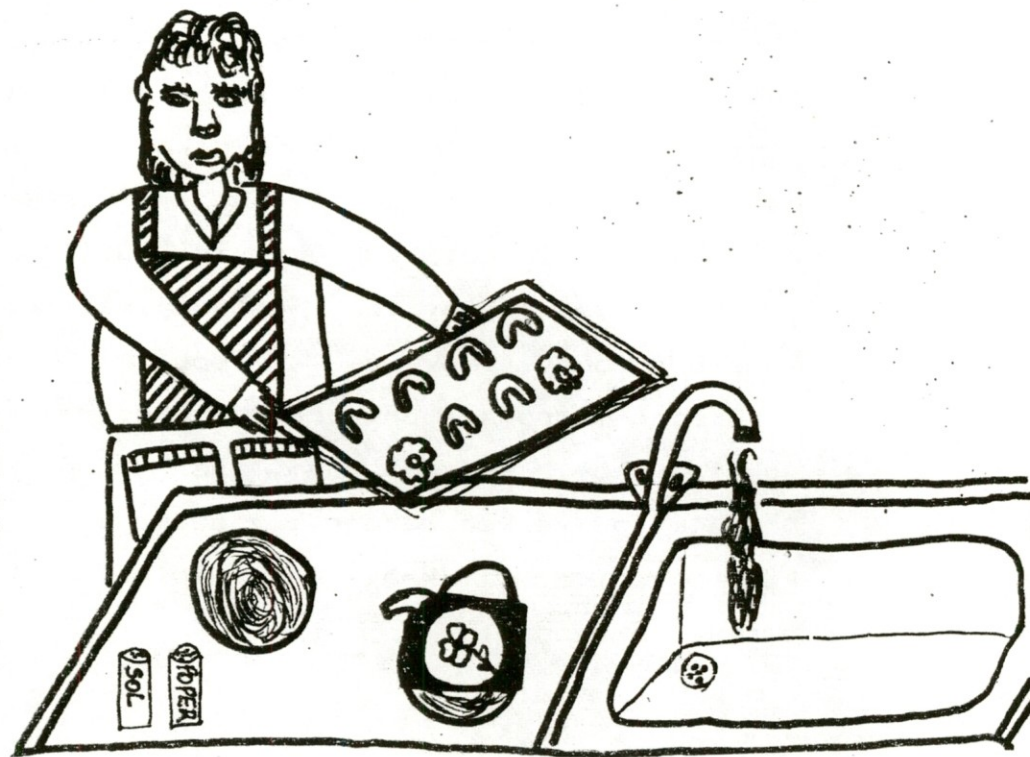
že čisto majhna sem rada pomagala mamici. Najrajši sem brisala prah. Pomivati sem se naučila, ko sem bila že nekoliko starejša. Pred tremi leti sem dobila sestrico. Takrat je bilo pri hiši veliko dela. Pomagala sem jo previjati in kopati. Večkrat sem jo peljala na sprehod in se z njo igrala.

Sestrica je že večja. Učim jo pisati in risati. Nariše že lepo punčko in črko A. Večkrat jo peljem v bližnji gozd. Tam nabirava storže in rože.

Rada gledam mamico pri kuhi in znam že marsikaj skuhati. Skoraj čisto sama že

spečem jabolčni zavitek, naredim palačinke in rada pečem piškote. Zvečer mamica včasih pripravi kosilo za naslednji dan. Jaz pa, ko pridem iz šole, dam hrano na štedilnik in pazim, da se kaj ne prismoči. Lansko leto smo dobili nov štedilnik in na njem lažje kuham.

Petra Ahčin, 4.a

* * *

Imam pet let starejšega brata Gregorja. Čeprav sva velika prijatelja, se velikokrat stepeva. Tepeva se najraje pred spanjem. Včasih naju mora oče pomiriti.

Moj brat je priden učenec, saj se zmeraj sproti uči. V tem ga jaz posnemam in sem ugotovil, da je to zelo pametno.

Brata zelo zanima elektronika. Skupaj delava poskuse z "elektropionirjem." Marsikaj zanimivega mi pove. Včasih se pa tudi razjezi, če sem preveč radoveden. Zelo rada delava tudi na računalniku. Igrava razne igre, brat pa sestavlja že programe. Jaz pa to le bolj opazujem in tudi sam poizkušam kaj sestaviti. Sestavljava tudi modele avionov. Imava že kar lepo zbirko.

Gregor mi pomaga pri učenju tako, da me vpraša snov. Če ne znam, se razburja. Drugače pa se kar razumeva, posebno če ga kaj polomiva. Takrat lepo molčiva, da starša ne zvesta.

Miran Hudobivnik, 3.b

* * *

Naša družina šteje štiri člane. Stanujemo v trosobnem stanovanju v prelepi vasici Pristavi. Člani naše družine smo: mami Vesna, brat Mitja, sestrica Andreja in jaz. Razumemo se dobro. Med seboj si pomagamo, skupaj se učimo, gledamo televizijo, se zabavamo, igramo itd. Najraje imam, ko se ponoči ob petkih ali sobotah usedemo za mizo in se pogovarjamo o šoli in vseh rečeh. Z mamico se pogovarjam, z njo kuham, se zabavam. Drugače pa je z bratom. Dobro se razumeva, vendar se večkrat tudi prepirava in stepeva. S sestrico se igram, lovim, skrivam ali kaj podobnega. Moja največja želja je, da bi šli skupaj na Triglav.

Peter Močnik, 3.b

* * *

Naša družina šteje štiri člane. To so oči, mami, brat in jaz. Mami dela v trgovini, oči v BPT, z bratom pa hodiva v osnovno šolo. V naši družini ima vsak svoje

delo. Seveda ga ima največ mami, toda mi vsi ji veliko pomagamo.

Ko z Damjanom prideva iz šole, naju na mizi že čaka kosilo. Po kosilu z bratom pospraviva posodo, ker gre mami nazaj v službo. Včasih tudi midva presenetiva starše. Skuhava večerjo, pripraviva mizo in vsi skupaj smo zelo veseli. Doma imamo tudi zajčke in papagaja, ki mu je ime Miki. Imam jih zelo rada. V nedeljo jih gremo vsi skupaj nakrmit. Med počitnicami sva z Damjanom spala pri zajčkih na senu.

Anita Stefe, 3.b

* * *

Zelo sem imela rada svojega deda, ki je lansko zimo umrl. Ko sva bila skupaj, je bil zame najlepši čas. Veliko mi je pomenil. Kamor je šel, sem šla tudi jaz. Že davno tega je bilo, ko sva se odpravila celo na Kriško goro. Med potjo sva si veliko pripovedovala.

Rada se spominjam, ko mi je vsako jutro pripravljaj zajtrk. Kupil mi je veliko

igrač in še marsikaj, kar sem potrebovala. Nikoli me ni znal udariti. Zmeraj me je pohvalil pri mamici, da sem bila pridna. To pa ni veljalo za mojo sestro. Bila je nagajiva deklica, ki je zmeraj nekaj tečnarila.

Vse je bilo lepo do tedaj, ko je zbolel na pljučih. Bilo mi je zelo hudo, saj je moral v bolnišnico. Njegovo zdravstveno stanje je postajalo iz dneva v dan slabše. Skrivaj sem jokala in prosila, naj mi vendar ozdravi. In res. Zdravniki so nam sporočili, da je že precej boleznij pozdravljen. Spustili so ga domov, toda le za en teden. Ta teden je bil zame najsrečnejši. Spet sem bila ob njem. Toda teden je minil, kot bi mignil in dedek je moral nazaj v bolnišnico. Dolgo je ostal v bolnišnici, pa ker sem bila stara le osem let, me zdravniki niso pustili, da bi ga obiskala. Zmeraj mi je pomahal le čez balkon. Komaj sem čakala, da mi bo babica povedala, kaj sta se pogovarjala v bolnišnici in kdaj se bo vrnil. Nekoč so

nam povedali, da bo prišel domov le, če bomo kupili poseben aparat. Kupili smo ga. Ded se je vrnil. Zopet je bilo veselje v hiši. Toda trajalo je le tri dni. Tretji večer nisem mogla verjeti, da je že umrl. Njegovega življenja je bilo konec. Od njegove smrti naprej se je moje življenje zelo spremenilo.

Urška Voje, 6.b

* * *

Sedim na hribčku za domačo hišo, Rožmanka mu pravimo. Sonce se že nagiba k zatonu, zrem v dolino in občudujem lepoto naše vasi pod seboj. Hvaležna sem, da živim na tem lepem koščku gorenjske zemlje. Vse je tiho, poleg grma se igra moj mlajši brat Igor. Le njegov klic in vprašanja, ki mi jih postavlja, včasih pretrgajo tišino. "Kmalu bova morala domov," mu rečem. "Kam gre sonček spat?" začeblija. "Ali ima tudi on majčkeno posteljico kakor jaz?" Spet ta njegova vprašanja! Niso mi zoprna, ampak mi je zoprno Igor takrat, kadar začne govoriti s spačenim glasom. To počne takrat, kadar je že zaspan. Kljub temu mu povem, da gre sonce spat za goro. S prstom mu pokažem na Triglav, ki je ves ožarjen od zahajajočega sonca. "Bom šu jest tud spat za tisto goro?" Spravlja me v smeh, da mu komaj odgovorim. Včasih je tale mali kar prijeten s svojimi vprašanji. Posedela bi še in če bi bila umetnica, bi naslikala goro, da bi tudi drugi bili za trenutek z menoj.

Stvarnost mi spet prikliče Igorjevo vprašanje: "Kje pa sonček vstane?" "Tam izza gore pokuka," mu pojasnim in spet pokažem s prstom, "to bova pogledala jutri zjutraj, ko bova vstala." Ni čisto zadovoljen z odgovorom, ker je že zaspan, poslušča vse napol ali pa pozabi, kaj je vprašal.

V daljavi se oglasi zvon iz kriškega zvonika. Večer je, domov morava. Predolgo sva se zamudila. Igorju se noge že zapletajo. Vzamem ga v naročje. Zdaj mu opleta tudi glava. Postaja težak. Kmalu zaspi. Ko ga prinesem domov, ga slečem. Umiti ga ne morem, ker bi se spet zbudil in bi tečnaril. Takrat mi je zoprno. "Se bo že zjutraj umil, tudi jedel bo zjutraj," pomislim, ker je šel brez večerje spat.

Se dobro, da je jutri sobota, se mi vsaj ne bo treba učiti. Nekaj časa še posedim ob njegovi posteljici, potem pa se tudi sama odpravim spat.

Nataša Šober, 8.a

* * *
* * *

Moj dedek je v pokoju. Ima ljubezniv pogled. Rado ga zebe, zato je vedno bolj oblečen. Star je šestinsedemdeset let. Rodil se je v Dražgošah. Pregnali so jih Nemci. Dražgoše so požgali. Dedek in domači so pobegnili čez Jelovico v Bohinj, kjer je bil zaposlen. Pozneje se je preselil z domačimi v Tržič.

Po vojni sta z babico zgradila hišo, v kateri sedaj stanujemo. Rad dela kaj iz lesa. Konec tedna hodi na Veterno v lovsko kočo.

Večkrat mi pripoveduje o svoji mladosti. Imel je šest sestra in štiri brate. Sedaj ima samo še eno sestro in enega brata. Imam ga rada in on mene.

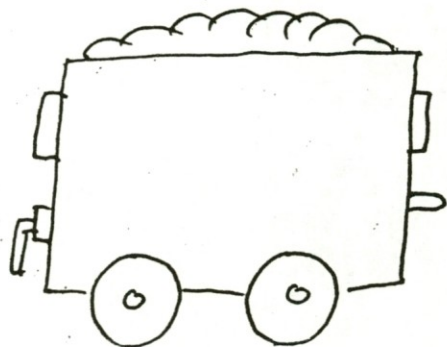
Bojana Gosar, 4.b

* * *

Včasih, ko se doma pogovarjamo, kaj bom postal, je vse narobe. Mati pravi: "V Peku je preveč slabo, bolje bi bilo, da greš delat v BPT." Toda v meni je čisto nekaj drugega. V moji glavi roji, da bom postal rudar, močen rudar. Ko to povem očetu in materi, mi pravijo: "Sinko dragi, tam je prenevarno, saj veš, koliko ljudi je že umrlo v rudnikih." Toda tej želji se ne morem odreči. Kopal bi v rudnikih in pil veliko mleka zaradi zdravja. Toda sedaj sem šele v 5.razredu, do 8.razreda se lahko vse spremeni. Lahko postanem športnik, varuška, gorolazec, ... Ampak moja želja je biti rudar.

Denis Kazič, 5.b

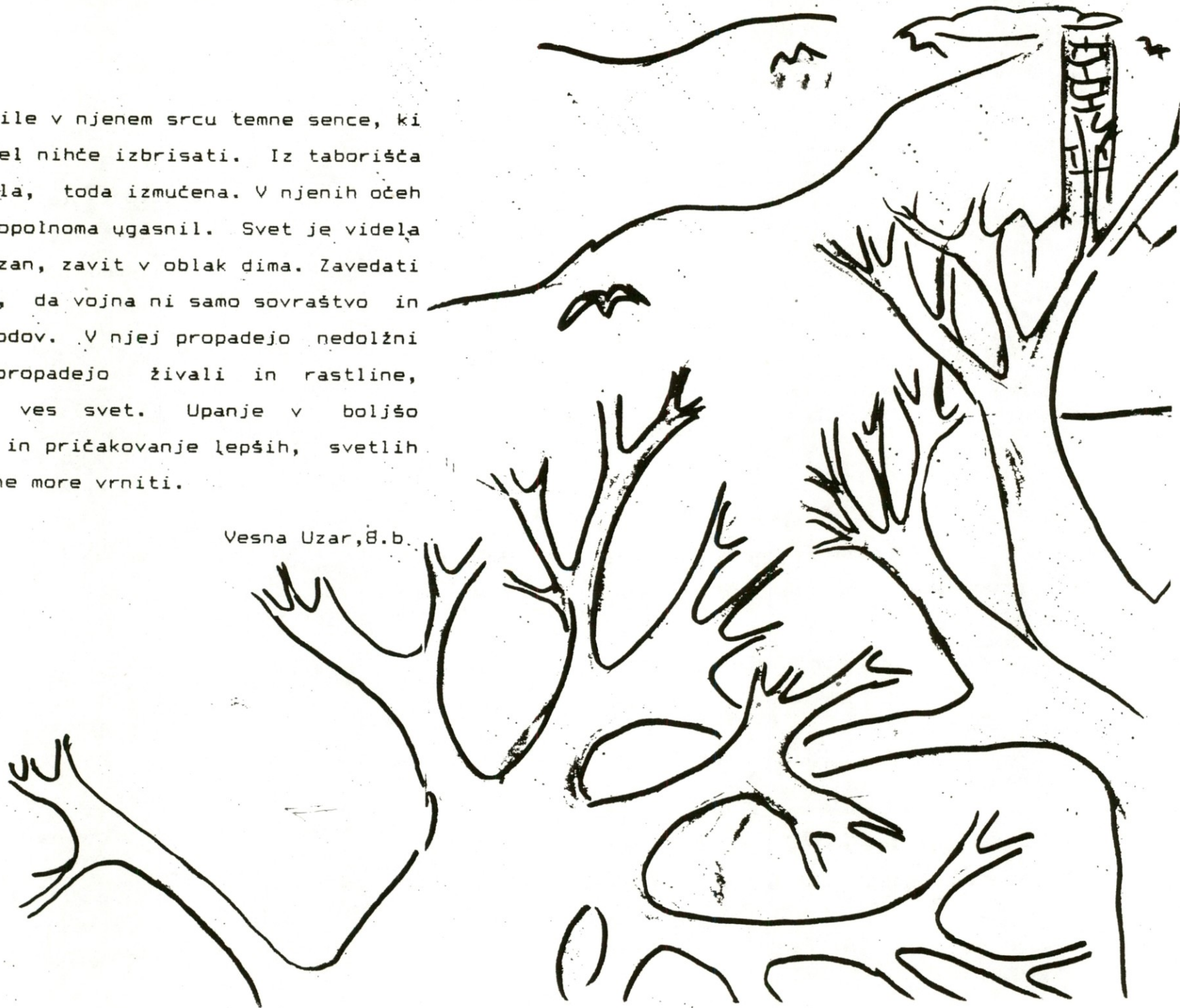

* * *

Sedim doma na toplem. Vsega imam dovolj in ne poznam besed, kot so lahko, trpljenje, umiranje. Pravi pomen teh besed vedo le tisti ljudje, ki so doživeli čase, ko so se izgubile vrednote. Toda takrat so v sebi nosili večji zaklad, misel na svobodo, ko se niso hoteli ukloniti okupatorju. Veliko krvi je bilo prelite za svobodo, veliko so ljudje pretrpeli zanjo, v današnjem času pa to vse bolj pozabljamo. Ta beseda ni le beseda zapisana na papirju. Za njo se skrivajo želje sveta. Danes si med našimi narodi, ki so skupaj toliko pretrpeli, pojavljajo prepadi, vrzeli zaradi političnih nasprotij. Večkrat mi je babica pripovedovala, kako hudo je bilo v taborišču (lagerju). Bila je mojih let in že tako zgodaj je spoznala strahote vojne. V taborišču ni bilo življenja. Tam je dan za dnem venela tako kot cvetica, ki je že dolgo časa ni nihče zalil. Njeno srce je prerasla pajčevina. Ni doživela otroštva, ne prve ljubezni, ki je najlepša. Dolgo,

dolgo so bile v njenem srcu temne sence, ki jih ni mogel nihče izbrisati. Iz taborišča se je vrnila, toda izmučena. V njenih očeh je ogenj popolnoma ugasnil. Svet je videla črn in umazan, zavit v oblak dima. Zavedati se moramo, da vojna ni samo sovraštvo in spopad narodov. V njej propadejo nedolžni ljudje, propadejo živali in rastline, uničen je ves svet. Upanje v boljšo prihodnost in pričakovanje lepših, svetlih dni tega ne more vrniti.

Vesna Uzar, 8. b.

Oh, ta šola

V šolo ne bi hodil rad, če ne bi imel prijateljev. V šoli je samo to prijetno, da so v zgodovini mize "fajn" postavljene.

Borut Kavčič, 5.b

* * *

V naši šoli je zmeraj živahno. V šolo grem rada, ker imam tam prijateljice. Zelo se razjezim, ker je pri malici večkrat sadni kot navadni jogurt.

Karmen Vevar, 5.a

* * *

Sola je zame velik izziv. Rad bi nekaj postal. Pride pa čas, ko se naveličam in bi se rad spočil od vsakdanjega učenja.

Cosić Slađan, 5.b

* * *

Moja misel na šolo je lepa.
Nesmiselno je, da obesiš
šolo na klin, saj znanje
potrebuješ do konca živih dni.

Tanja Ferlic, 5.b

* * *

Sola je ustanova, kjer sedimo ure in ure.

Monika Zaplotnik, 5.b

* * *

Sola je ustanova, kjer se ustvarjajo poznanstva in prijateljstva. Včasih je šole tudi prava mora za učence; stroge tovarišice, trmasti tovariši, učenje, spraševanje, kontrolne naloge ... Ali pa je prijetna, kadar so kulturni dnevi ali izleti.

Nataša Cerpnjak, 5.b

* * *

Sola se mi zdi kot gospa, ki nas od jeseni do poletja previdno vleče za hlače, glavo in nos ter kar naprej nekaj zahteva od nas.

Nataša Hafner, 5.b

* * *

Sola - to besedo sem vedno občudoval. V šoli se naučimo brati, pisati, računati in še marsikaj.

Težko je biti nič v očeh tistega, ki ti veliko pomeni.

Igor Mali, 5.b

* * *

V šoli se počutim slabo, posebno takrat, kadar imamo spise ali kontrolne naloge. Bolje bi bilo, če bi šola propadla in ne bi hodili vanjo nikoli več.

Matjaž Zaplotnik, 5.b

* * *

Mislím, da je naša šola v Križah preveč zahtevna. Zame je preveč kontrolnih vaj, preveč spraševanja. Preveč nas hočejo tovariši in tovarišice v enem letu naučiti.

Borut Teran, 5.b

* * *

Sedmi b. Povprečen razred. Razgrajaški, nagajiv, posmehljiv... Tako vidijo razred učitelji, bolj pa mi ...

Zjutraj še vsi zaspani sedimo na stolih, smo redkobesedni, toda ko v razred stopi tovarišica in se z njo začneja trpljenje, smo pripravljene za prepisovanje, prišepatovanje ... Čeprav nas pri tem skoraj vedno zalotijo, ne odnehamo, dokler ne "nastrada" kdo od nas. Večkrat med odmorom "prileti" med nas goba ali milo, vendar se zato ne zmenimo preveč.

Sedmi b. je stanovanje, ki se večini prilega na kožo. Izpovemo si vse skrivnosti o ljubezni, veselju in težavah. Če nastopi to zadnje, težave, si pomagamo.

Drug drugega bodrimo in mu š šalo poskusimo
pričarati nov, lepši danes. Kritično
ocenjujemo učitelje, ki so včasih
hudobni, nemogoči, neumni...

Tako, zvedeli ste malo, ampak čisto malo
o našem razredu. Smo vam všeč?

Maja Kunšič, 7.b

* * *

"Jaka, a maš kej naloge?" me vpraša
mami.

"Ne," rečem.

"A s' sigurn?" spet sitnari mami.

"Jaa!" zavpijem.

Mami se boji, če le nimam kaj naloge in
reče: "Marija, Jaka. A s' jo u šol naredu?"

"Ne, sploh nismo nič dobil," odvrnem.

"Na verjamem," godrnja mami.

"Aja, smo," se spomnim.

"Noo, pa jo pa nared'," teži mami.

"Čak mau, zele sm tko dobr," pravim, ko
igram igrico na računalniku.

"Ne, zele!" se odloči mami.

"Zakva pa glih zele, k sm tko dobr?!" se
jezim.

"Zato, k' bova poj pozabiva, pa naloga
spet nau narjena!" odgovori že kar besna
mami.

"Ne zele, ne ..."

"Izključ!!!"

"Ne, na bom, zele sm dobr!" še kar
nasprotujem. Ko gre mami v klet, jaz ravno
končam igo in na novo začnem. Ko se vrne,
že pozabi, o čem sva se prej zgovarjala.

Ob devetih zvečer se spomnim: "Marija,
jest mam pa še nalogo!"

"Maa, najraj b' te toko učmrkova!!!
Jaka, a uš ti kdaj zrasu?! Izključ
računalnik, ZDAJ!!!..." se dere pobesnela
mami, a jaz je ne poslušam, ker bi mi bilo
potem preveč hudo in žal, da nisem prej
naredil naloge.

Jaka Jakšič, 5.b

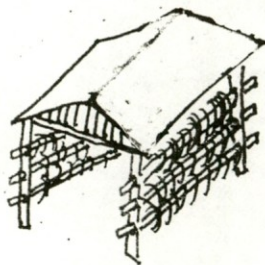
* * *

Bilo je zadnjo uro pouka. "Hura, sneg!" je
zavpil Denis. Takoj po zvonjenju smo stekli
na šolsko dvorišče. Fantje so v nas metali
krpe. Začele smo vpiti: "Budale, mir nam

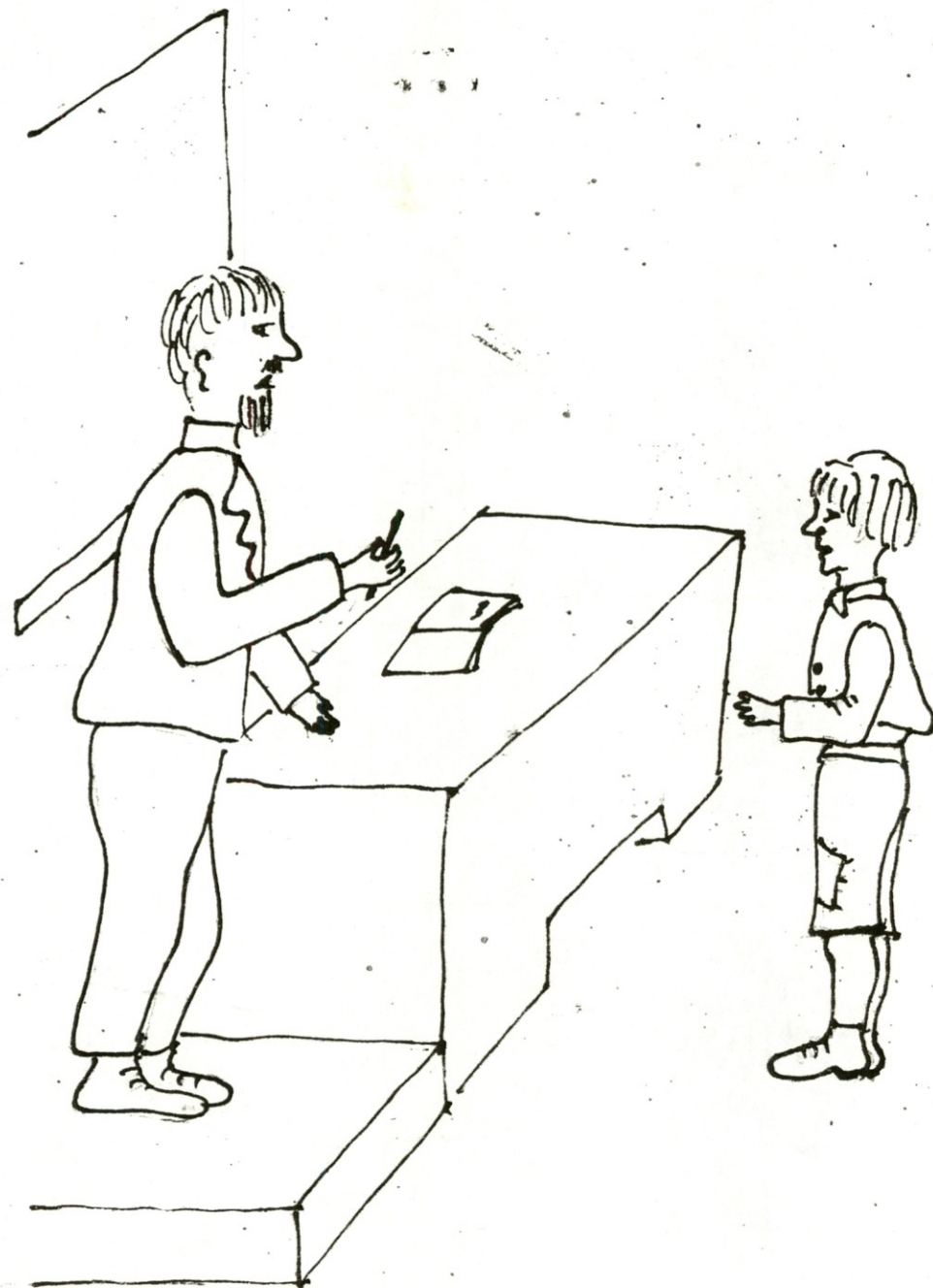
dajte!" Najglasnejši je bil seveda Denis. Zavpil je: "Ciljajmo jih za vrat!" Tudi punce jim nismo ostale dolžne. Najbolj pogumna je bila seveda Nina, ki je rekla: "Punce, ne pustimo se jim!" Monika je zadela Jaka v kapo, tako da mu jo je odneslo z glave, Urša pa Boruta naravnost v nos. Sredi najhujšega boja se je na vratih prikazal hišnik. Našega boja je bilo v hipu konec. Hišnik se je razjezil in zavpil: "Mulci, pojdite po metle in hitro pomedito šolsko dvorišče. Če ne bo pomedeno, ko pridem nazaj, vas bom zatožil razredničarki! Klemen pa je zavpil: "Nehajmo, nehajmo, če to izve ^a razredničarka, bo z našo novoletno žurko konec!" Hitro smo pograbili metle in se lotili dela.

REBUS

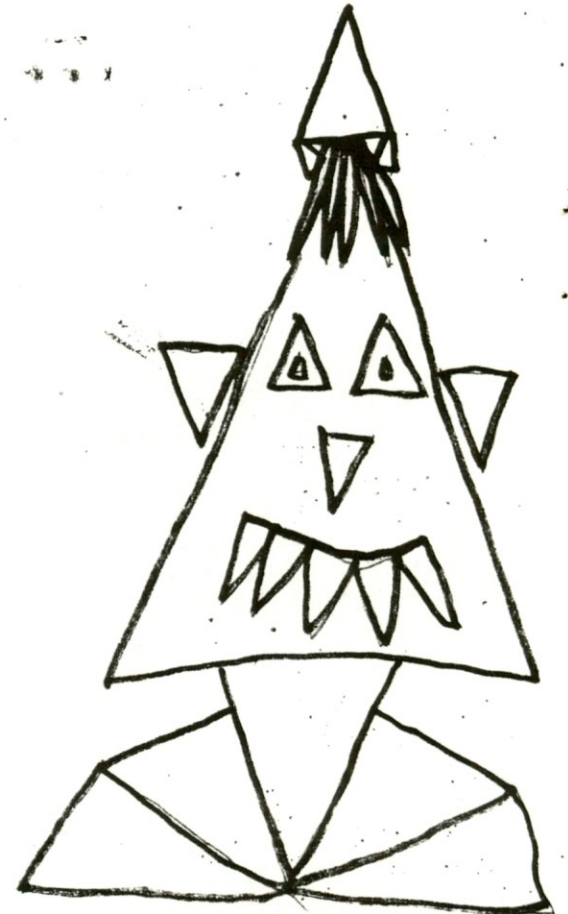
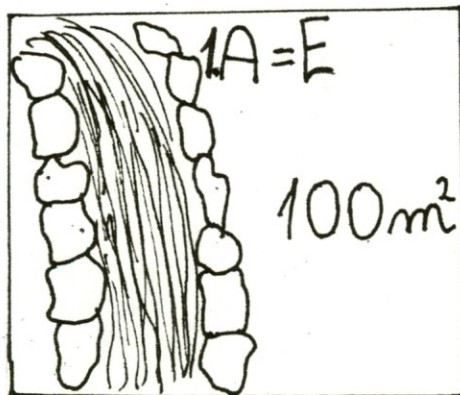
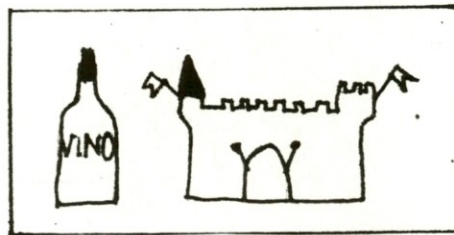
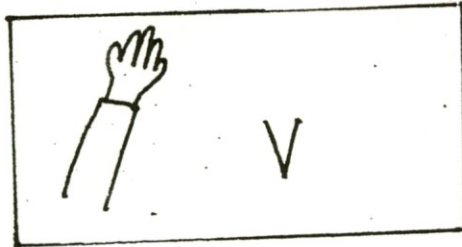
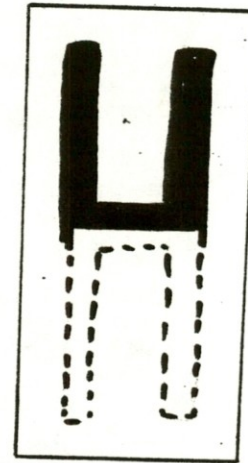
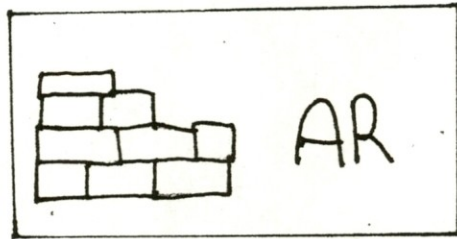
Katja Mohorčič, 5.b

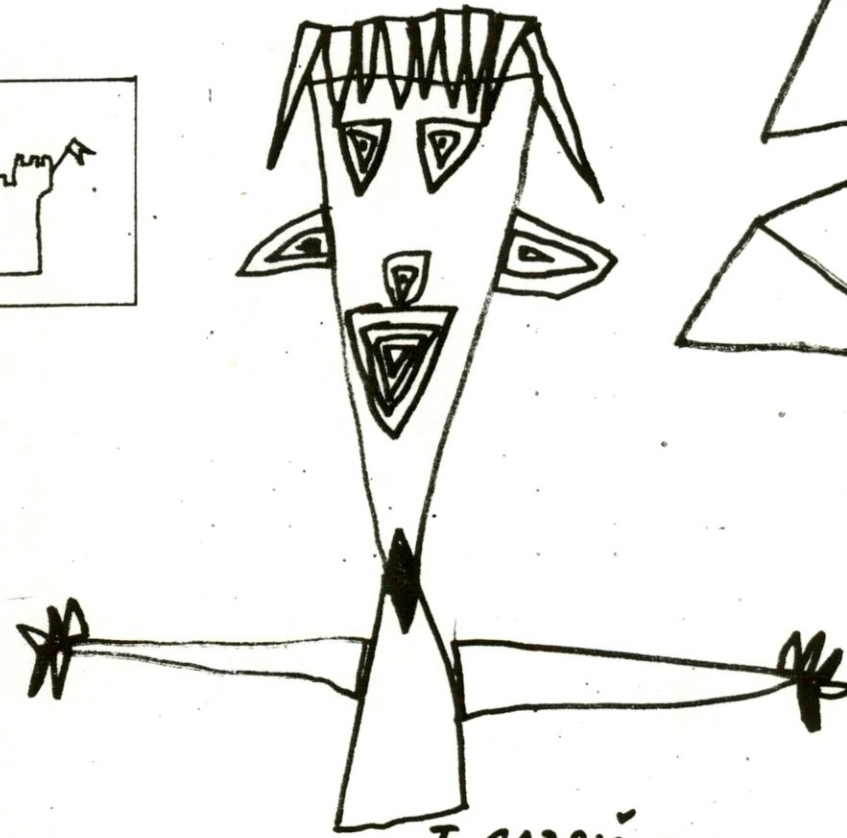
K=Č^v NO

Rebusi

T. POLAJNAR 4.A

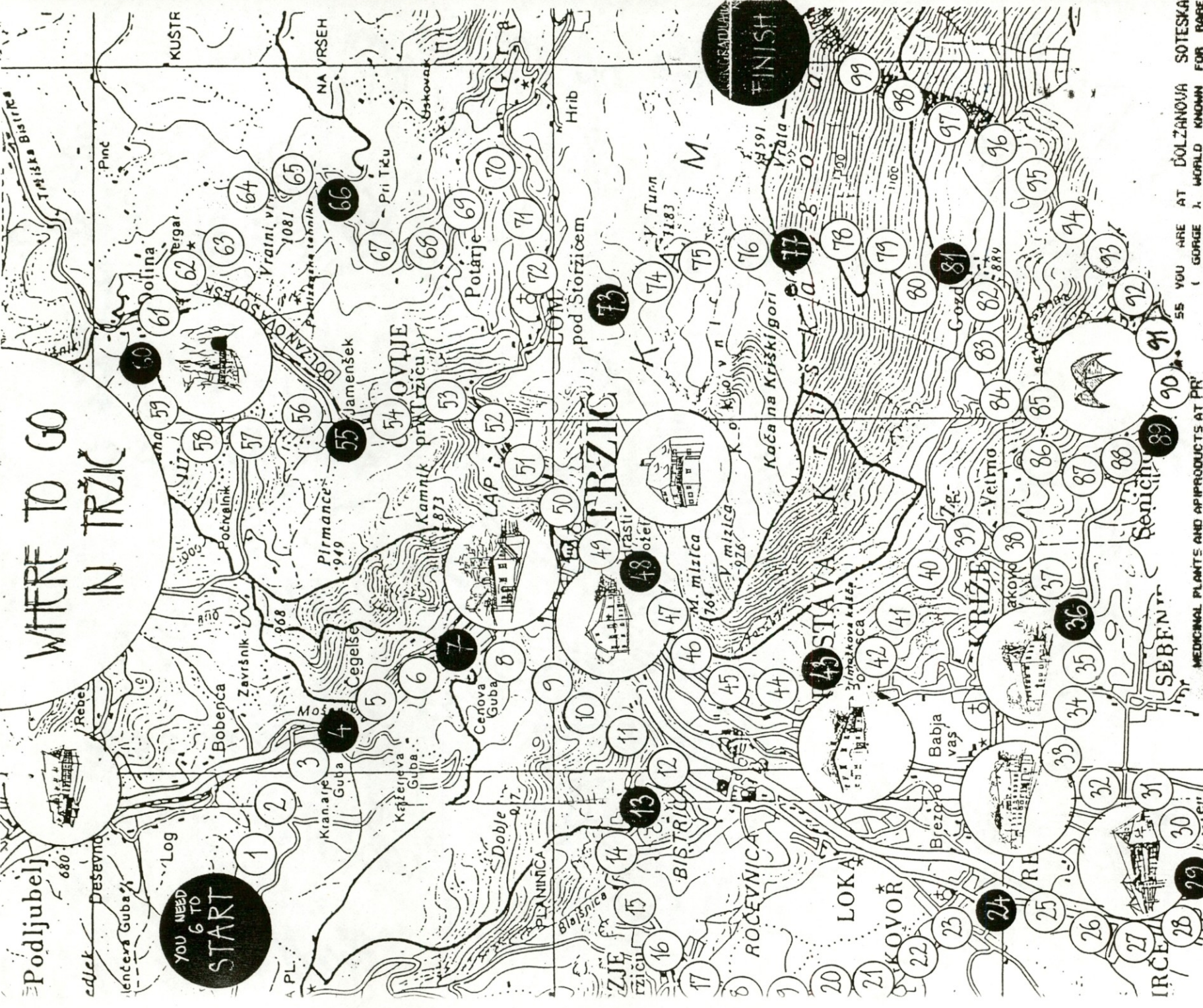

T. GABRIĆ 3.A

Podjubelj

WHERE TO GO IN TRZIC

YOU NEED 6 TO START

- 36 TAKE A WALK TO THE RESTAURANT TGT. YOU CAN HAVE A MEAL THERE. MISS A TURN.
- 37 YOU ARE A PIZZA FAN. YOU CAN HAVE ONE AT PIZZA BAR PODO GRADOM. MISS A TURN.
- 38 HERE'S A SHOPPING CENTRE IN FRONT OF YOU. YOUR SHOES ARE WORN OUT. YOU CAN BUY A PAIR OF NEW ONES. GO FORWARD 4 SQUARES.
- 39 YOU ARE THIRSTY. TAKE A SHORTCUT TO THE RESTAURANT 'PR' JAK'. GO TO 33.
- 40 ENJOY A WALK AMONG MEADOW FLOWERS. WATCH AN OLD WATERMILL. PLAY TENNIS. HAVE A GOOD TRADITIONAL MEAL OR BUY

- 41 MEDICINAL PLANTS AND APRIPODUCTS AT 'PR' SMUK'. MISS 2 TURNS.
- 42 IF IT IS SUNDAY. YOU CAN HAVE A CHEAP LUNCH AT 'PR' BENK'. SPIN THE DICE AGAIN. IF NOT. MISS A TURN.
- 43 STOP FOR A WHILE TO SEE THE ANCIENT PRIMOŽKOVA KASCA (BARN) AND A TYPICAL VILLAGE PUB. YOU CAN EAT TRZISKE BRZOLE (TRZIC MUTTON STEW) AND WOODSTONE COOKED BREAD THERE. MISS A TURN.
- 44 TRZIC IS WELL-KNOWN FOR ITS SHOE INDUSTRY. YOU CAN SEE AN OLD SHOEMAKER'S WORKSHOP IN KLURNIK'S HOUSE. WAIT FOR 6 TO GO ON.

- 45 YOU ARE AT DOLŽANOVA SOTESKA (GORGE). WORLD KNOWN FOR RARE MINERALS AND FOSSILS. CLIMB THE ROCKS. GO TO 62.
- 46 YOU ARE APPROACHING JELENDOL. GO DEERHUNTING. MISS 2 TURNS.
- 47 YOU ARE IN AN ALPINE AREA. ASK FOR CUPED CHEESE. CREAM AND SOUR MILK AT THE NEAREST FARM. MISS A TURN.
- 48 ENJOY THE VIEW. WAIT FOR 6 TO GO ON.
- 49 YOU ARE TIRED. TAKE A CABLE CAR. GO TO 83.
- 50 TAKE A SHORTCUT. GO TO 98.
- 51 HAVE A LOOK AT THE LOVELY GOTHIC CHURCH AT SENČUR. MISS 2 TURNS.

DOBER DAN

DIJO! ADIJO,
NASVIDENJE!
ŽIVJO! ŽIV!

DOBRO JUTRO!
... JUTR!

KLOP! ŽIVJO! BOG DES!
SAS!
ZDRAVO! HAJ! MOJ! ... O!!!

DOBER VEČER! ... ČER!
NOČ!
NOČKO

SREČNO!
DOBER POGLED! SREČNO POT!
TIRNO ROKO! ...

